

Publicerad 2009-09-15 15:48 av Sikska

kan ses som en fortsättning på min förra text...

När en pil skjuter snett

I skogsbrynet stod en kvinna med ett spädbarn vid sitt bröst... redo att springa ifall hennes make förlorat, och med springa innebar det också att gråta tills ögonen torkade ut. Hon stod rak i ryggen, trots att hon varit igång sedan soluppgången, och kollade på de två figurerna ute på ängen... och hennes hjärta hoppade över ett slag varje gång varje gång fiendens svärd var för nära hennes makes lemmar, vilket var lite för ofta i hennes mening. Hon såg hur en av männen var böjd över den andre och hon kramade barnet i sin famn, deras barn, så hårt hon kunde och bad till allt heligt att han skulle överleva. Svärdets drog tillbaka och hon blundade medan hon såg till att hennes barn var tryckt mot hennes bröst som en ren reflex, om hon inte ville se, skulle inte hennes barn heller vilja se. Hon blundade ett bra tag, fram till att hon tyst räknat till trehundra, sedan öppnade hon ögonen och försökte ta in hela scenen. Hennes knän var nära att vika sig under henne och först när hon andades ut märkte hon att hon hållit andan.

En man kom gående över ängen, med blicken fäst på något åt hennes vänster och hon tvingades kolla dit. Hon såg en kvinna i hennes egna ålder, men ägnade henne inte någon uppmärksamhet, hennes blick var fäst på mannen som kom allt närmare. Han hade blod på sin skjorta, hennes makes blod, efter att ha torkat av sin klinga... Vissa kvinnor skulle nog ha ramlat ihop, vilket hon starkt övervägde, men hon stod ändå rak efter att ha satt ner sin baby på marken och manteln hon lagt ner. Lutad mot ett träd stod en pilbåge och kogren som hon tog och började gå medan hon lagde en pil i pilbågen och ställde sig så som hennes make lärt henne. Hon andades djupt några gånger innan hon spände strängen och siktade på mannen som nästan var framme. Hon blundade, öppnade ögonen igen och lät pilen fara iväg.

Allt skulle ha gått perfekt, hon skulle ha träffat honom i bröstet, det visste hon. Men hennes son grät bakom henne och väckte uppmärksamheten åt hennes håll och kvinnan slängde sig framför mannen som inte riktigt uppfattat vad som hänt... tills hans kvinna hade en pil i halsen och ramlade till marken.

Först stod hon stum ett tag, sedan sänkte hon bågen medan hennes hjärna upprepade "vad har jag gjort?" minst en miljon gånger under en sekund och hennes tårar började rinna. Snabbt släppte hon pilbågen och rusade mot sitt barn igen eftersom hon såg hur mannen började leta syndabock. Hon lyfte upp sitt barn, flämtande, livrädd, och med ett brustet hjärta innan hon började springa genom skogen. Bakom sig hörde hon ett vrål, en blandning av ilska men också en djup sorg, och hon visste att det var mannen vars kvinna hon dödad... men också mannen som dödat hennes make. End ondtänkt gick genom hennes huvud medan hon sprang... "Nu är vi kvitt. Du dödade min älskade och jag dödade din", tänkte hon men slog snabbt bort de tankarna. Kvinnan hade varit oskyldig, mer än man kunde säga om hennes make, det visste hon... Men ändå, öga för öga, tand för tand.

Det var inte förrän hon hörde hundskall framför sig som hon insåg vart hon sprungit... samma ställe som hon flytt ifrån under natten. Samma ställe som ville ha hennes huvud på ett silverfat. Hon tvärstannade och blinkade bort tårarna. Hon kände sig förvirrad, visste att det nu fanns fiender från två olika håll, hennes make var död och hon hade ett barn i sin famn... Så hon kollade ner på knytet i sin famn och såg stora gröna

ögon blicka frågande och lite trött mot henne. Hon torkade sina ögon, andades in och log mott sitt barn innan hon började springa tillbaka till ängen och borgen som varit deras mål. Frågan var bara ifall hon skulle gå en omväg eller gå raka vägen och hoppas på att mannen försvunnit. Eftersom hennes ben varit trötta i minst två timmar nu så chansade hon och hoppades att hon kunde få lite tur... bara lite grann. Så hon sprang den korta vägen till borgen och flämtade av ansträngningen och kände hur trötta benen plötsligt var och att hennes lilla baby vägde betydligt mycket mer nu än i början på dagen.

Hon stannade inte förrän hon snubblade över en rot och ramlade till marken men med sin baby i ett fast grepp. Ett mycket kort ögonblick övervägde hon att ligga kvar där på rygg, granska lövkronorna och känna skogens lugnande dofter omkring sig och bara insupa friden. Men hon visste att hon inte kunde... hon hade en plikt mot sin son, och sin make. Så hon ställde sig upp på skakiga ben och började gå mot skogslinjen som hon kunde skymta bara lite längre fram, hon skulle snart vara framme. Bara några hundra meter till och hon kunde andas ut.

Hon kom ut på ängen bara för att möta en man som grät på marken och hon stannade upp och bara stirrade på honom. I hela sitt liv, hade hon aldrig sett en vuxen man gråta och hon såg det som ett mirakel. Men också lite obehagligt, eftersom en kvinna ska gråta och söka tröst mot en mans axel, inte tvärtom, vart fanns tryggheten i det? Men när hon märkte vad han grät över bildades en klump i hennes hals och mage.

Eftersom hon stod en bit ifrån honom hoppades hon kunna gå förbi utan att han märkte något och det fungerade ungefär halvvägs och han kollade upp Och trots tårarna märkte hon att han kände igen henne och hon märkte hur ilskan blommade upp i honom. Den enda tanke som hon kunde tänka var; skada inte min son, för allt guld i världen, skada inte min son.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sikska med Poeter.se id #19803 innehar upphovsrätten